

че ма е събранъ въ престолната и тамъ ще чуемъ ду-
ту.

— Тамъ ще бждатъ само твоитѣ предани люде. Това не е синклитъ. Нѣма да дойда!

— Мамишъ се. Поканени сж и ще дойдатъ униатскитѣ власти. Тѣ бѣха приятели на баща ти. Докато нѣкои отъ моитѣ, православнитѣ, сж въ тъмница. Не одобриватъ новото съгласие съ папата. Ще бжде старецъ Василий.

— Примасъ Василий!

— Да. И той.

Мария възликува скрито въ сърдцето си. Ала не покажа радостта си. Тѣ щѣха да я защитятъ! Василий щѣше да я подкрепи!

Бориль отново я изгледа съ втрещено око на ястребъ, поглади рѣдката си руса брада.

— Сега давашъ ли вече дума?

— Не. Докато не чуя думата на синклита, не мога да реша нищо.

Бориль се усмихна.

— Искашъ само да печелишъ време. Знамъ какво чакашъ, на какво се надѣвашъ...

— Не го крия. Щомъ знаешъ — така е.

— Напраздно. Великиятъ боляръ Радуль е затворенъ въ тъмница и нѣма да бжде пуснатъ отъ нея докато ти не седнешъ на престола въ Константиновградъ!

Мария извика, слусна се къмъ братовчедъ си, улови ржцетѣ му

— Бориле! За Бога, кажи ми, какво става съ Радуль! Къде е той сега?

— Въ западната тъмница на калето.

— Тукъ! Значи той е тукъ! Дошелъ е! — безъ да пуца ржцетѣ му, тя полека се смъкна на колѣне. — Искамъ да го видя... Трѣбва да говоря съ него. Веднага. Бориле, ти ще изпълнишъ тази ми молба. Никога до сега за нищо не съмъ те молила. — И тя преглътна соленитѣ сълзи, които напиреха да рукнатъ по пребледнѣлото ѝ лице.

— Може. Позволявамъ. Ала при едно условие.